

Zúfalá
NÁDEJ

ELIZABETH
CAMDENOVÁ

PROLÓG

Leto 1896

Alex Duval si uvedomil prvý náznak problémov, keď Eloise neprišla v dohodnutom čase do ich skrýše. Predchádzajúce dve letá sa každý pondelok a štvrtok schádzali za zručaninami starej muštárne, v sade zarastenom burinou. Iba v tieto dva dni jej opatrovník odchádzal z mesta za obchodmi, a tak mohla uniknúť z domu bez strachu z odhalenia.

Učebnicu matematiky si položil na koleno a snažil sa sústrediť. Jeho jedinou nádejou, že sa dostane na vysokú školu, bola Eloise, ktorá mu pomáhala zvládnuť algebru. Svoju o dva roky mladšiu priateľku považoval za matematického génia a za doučovanie sa jej odďačoval tým, že ju učil spoznávať svet okolo nich. Popravde ešte nikdy nestretol dievča, ktoré by tak úzkostlivo chránili, kým ju nevzal pod svoje ochranné krídla.

Alex sa zahnal po komárovi, krúžiacom v teplom vzduchu, a znepokojený si uvedomil, že Eloise mešká už vyše hodiny. Jej opatrovník bol zákerný surovec, ale Eloise tvrdila, že k nej sa

pán Garrett vždy správa milo. Nepoznala ho tak dobre ako ľudia v dedine, ktorí mu za chrbtom hovorili „Drvič kosti“. Hore na svahu sa vyplašil vták a podrastom prebehla veвериčka, takže Eloise už pravdepodobne schádzala dolu. Alex sa pozviechal na nohy a upravil si golier. Už len kvôli nej chcel vyzeráť slušne. Pochádzal z najlepšej rodiny v dedine, ale ani zďaleka nedostal takú skvelú výchovu ako Eloise. Pozrel cez stromy v nádeji, že ju zazrie, no keď počul ťažké kroky, znepokojene zvrátil obočie.

Neprichádzala k nemu Eloise.

Zase si čupol za zrúcaniny muštárne. Ak ho nájdu, bude im musieť vysvetliť, čo tam robí, a Eloise z toho celkom vynechať. Opatrne pozrel ponad okraj kamenného múrika, ale hneď sa zase skryl. Prichádzali k nemu štyria muži – robotníci, ktorí pracovali v kameňolome Brucea Garretta.

„Skrývať sa je zbytočné, Duval!“ zavolal jeden muž. Alex v ňom spoznal Jareda Brimleyho, kamenára, ktorého pre výtržnosti pravidelne vyhadzovali z hostinca jeho brata.

Najhoršie, čo Alex mohol urobiť, bolo správať sa previnilo, preto nasadil ľahostajný tón a zdvihol učebnicu matematiky.

„Keď sa musím učiť matiku, vždy sa skryjem. Ten predmet človeku jednoducho naháňa strach.“

Muži sa nezasmiali ani nezastali. Bez slova sa približovali k nemu.

Alex urobil niekoľko krokov dozadu. „Čo sa deje?“

Jared neodpovedal, len sa naňho zahnal päťou.

Alex sa vrhol doľava. Nebol veľmi vysoký, ale zato rýchly. Keď ste vyrastali so starším bratom, ako bol Hercules, jednoducho ste sa museli naučiť biť. Uskočil dozadu a stisol päste, aby si chránil tvár, ale jeden muž ho zablokoval zozadu a ďalší ho udrel päťou do brady. Alex spadol ako podťatý strom. Cítil ukrutnú bolesť, no napriek tomu sa mu podarilo oprieť sa rukou o zem a vstať.

„Už ti spadol hrebienok, však, chlapče?“

Alex na to nič nepovedal. Podľa jeho priezviska každý hneď pochopil, že pochádza z rodiny zakladateľov Duval Springs. Alexov otec bol starostom až do svojej smrti, ktorá ho zastihla tento rok, a jeho bratovi patrilo slávny Duvalov hostinec.

Alex pokračoval v ústupe.

„Nestojím o problémy,“ podotkol.

Trochu sa hanbil, že sa mu trasie hlas, ale boli štyria a navyše väčší a silnejší než on.

„V tom prípade si sa toho dievčaťa nemal nikdy dotknúť, nemyslíš?“

Alexovi kleslo srdce v hrudi a ožila v ňom jeho najhoršia obava. Trúfol si na oveľa viac než na dotyky. On a Eloise robili spolu všetko, a keďže dnes ráno na ich schôdzku neprišla, pravdepodobne sa k nej už dostali.

„Kde je? Čo sa jej stalo?“ spýtal sa.

Bože, dúfam, že nič zlé. Eloise bola celý jeho život. Plánovali si, že jedného dňa sa vezmú. Možno sa nemali unáhliť a celý čas sa stretávať v lese, ale úprimne ju miloval.

„To nie je tvoja starosť, chlapče,“ zavrčal muž a znovu sa zahnal.

Alex sa zohol a zaútočil naňho hlavou ako býk, pričom obaja spadli na zem. Pozviechal sa na nohy a pokúsil sa ujsť, ale niekto doňho narazil zozadu a vzápätí znovu ležal v prachu. Keď ho zasypali kopancami, iba sa schúlil do kľbka a rukami si chránil hlavu.

Muži napokon ustúpili a Alex sa prevalil na bok, pričom zúfalo lapal dych. Možno ho čaká surová a rýchla bitka, ale tú prežije. Pravdepodobne si ju aj zaslúži.

Niekoľko ho zdvihol a vykrútil mu ruky za chrbát. Chvíľu trvalo, kým sa mu vyjasnil zrak, a zrazu hľadel do tváre mužovi so zubami škvrnitými od tabaku.

„Viem, kde bývaš,“ riekol s výrazným írskym prízvukom. „V tom peknom byte nad hostincom, kde spíš so svojím bratom, s jeho krásnou manželkou a s ich tromi deťmi. Aj k nim sa môžeme ľahko dostať.“

„Dajte im pokoj,“ vyhrkol Alex. „Nespravili nič zlé.“

Hercules žil dobrý život. Len čo dokončil školu, oženil sa a založil si rodinu, o ktorú sa vzorne stará. Ich najmladšie dieťa má iba mesiac. Takéto problémy nepotrebujú, ale Hercules nepatrí k mužom, ktorí sa zľaknú vyhrážok. Proti ohňu by bojoval ohňom a to Alex nesmie dovoliť.

„Ak chceš, aby sme im dali pokoj, tak zmizni z mesta. Pochopil si, chlapče? Tvoj ksicht tu už nikdy nechceme vidieť.“

„Eloise...“

Jej meno mu vykĺzlo z úst, skôr než ho stihol zadržať. Na brade mu tvrdo pristála päť a ústa sa mu zaplnili krvou.

„Zabudni, že si niekedy počul jej meno,“ zavrčal Ír. „Zabudni, že si niekedy žil v tomto údolí. Ak sa tu ešte raz ukážeš, pôjdeme po tebe a potom aj po tvojej rodine. Je to jasné?“

Vzápätí Alexa sotili do stromu. Hlavu si udrel tak silno, že mu zaiskrilo pred očami. Chýry o Garretтови boli pravdivé. Drvič kostí...

„Áno,“ odvetil, ale ústa mal také napuchnuté, že mu takmer nebolo rozumieť.

Ír odstúpil nabok a jeho miesto zaujal najväčší muž. Keď stisol päť, zatváril sa trochu ľútostivo.

„Kam to chceš, chlapče? Do tváre alebo do brucha?“

Tvár by ho bolela viac, ale úder do brucha by ho možno zabil. Ujsť nemohol, a tak sa rozhodol, že bitku prijme ako muž.

„Do tváre,“ vyrazil zo seba Alex. Úder prišiel rýchlo a bol taký tvrdý, že mu zlomil nos.

„Teraz ťa odvezieme do Kingstonu a posadíme do vlaku,“ oznámil mu Ír. „Do tohto údolia sa už nikdy nevrátiš a na meno

toho dievčata zabudneš. Aj na to, ako vyzerá, kde býva alebo že vôbec žije. Je to jasné?“

Alex prikývol.

Niekoľko nasledujúcich hodín mu splynulo do jedinej. S hlavou opretou o okno vlaku striedavo strácal a znovu nadobúdal vedomie. Netušil, kam vlak ide. Viezol si so sebou iba oblečenie, ktoré mal na sebe, ale do mesta sa vrátiť nemohol. Hercules ho varoval, aby vo vzťahu so zverenkyňou Brucea Garretta nepokračoval, a teraz musí za svoju chybu zaplatiť. Nesmie preniesť svoje problémy na Herculesa alebo deti.

Eloise zradil. Namiesto toho, aby bol jej hrdinom, ju priviedol do hanby. Ani nevedel, čo sa s ňou stalo. Do očí mu vyhĺkli slzy.

„Je mi to veľmi ľúto, Eloise,“ zašepkal. „Nech ťa Boh požehná a ochraňuje až do konca života.“

O dvanásť rokov
New York, august 1908

„Prosím, Eloise. Potrebujem tvoju pomoc.“
Eloise Drakeová zdvihla zrak od daňových výkazov. Účtovníčkou Štátnej vodnej správy bola iba dva mesiace, ale jej kolegovia už od nej záviseli a vedomie, že ju potrebujú, ju naplňovalo spokojnosťou.

„Čo pre teba môžem urobiť, Leon?“

Leon sa nervózne rozhladol po kancelárii. Na tomto poschodí pracovalo takmer sto architektov, inžinierov a účtovníkov, takže súkromie tu neexistovalo. Čupol si vedľa jej pracovného stola a naklonil sa k nej.

„Zabudol som vypočítať zrážku za stoky a zahrnúť ju do výkazu prevádzkových výdavkov,“ zašepkal. „Pomôžeš mi?“

Bola to vážna chyba, ktorá mohla skresliť celý rozpočet. Ale Leonova manželka práve priviedla na svet ich tretie dieťa, a tak sa jeho prehliadnutie dalo pochopiť. Okrem toho Eloise bola pyšná na svoju schopnosť prepracúvať sa nekonečnými stĺpcami čísel a odhaľovať chyby.

„Postarám sa o to,“ slúbila a Leon si vydýchol od úľavy.

„Vďaka, Eloise. Si najlepšia,“ riekol a potom odbehol pozbierať si papiere.

Jej pracovný stôl už zdobili rôzne dôkazy vďačnosti. Plechovicu s mäťovými cukríkmi dostala od Leona, keď ho zachránila minule. Ťažidlo na papiere v podobe zelenej korytnačky jej daroval pán Trent, keď zostala v kancelárii dlho do noci, aby stihol načas vyplatiť svojim zamestnancom mzdy.

Obrátila čudné ťažidlo, aby si ho lepšie prezrela. Bruce by jej vyčítal, že nechá po sebe šliapať. „Muž využije ženu vždy, keď sa mu naskytne príležitosť,“ zavrčal by tónom, ktorý ju v detstve zvyčajne vydesil. Ale bol jej opatrovník a vždy ju až príliš ochraňoval.

Okrem toho svoju prácu milovala, aj keď nebola plnohodnotným členom tímu. Ostatní účtovníci sa často spolu smiali a žartovali, ale ako jediná ženu v kancelárii ju zriedka pozvali, aby sa k nim pridala. Nebola to však ich chyba. Byť outsiderom pripadalo Eloise normálne. Nikdy sa jej nedarilo zapadnúť medzi ostatných a bola vďačná, že tu vôbec môže byť.

Prácu účtovníkov ľudia väčšinou považovali za nesmierne nudnú, no keď Eloise pozrela na nekonečné stĺpce s číslami, videla za nimi príbehy. Tie čísla hovorili o finančnom hazarde, víťazstvách, nástrahách a splnených alebo zničených snoch. Ameriku vybuodovali na financiách a bez účtovníkov, ktorí na ne dozerali, by sa obchod a inovácie zastavili. Ľudia v tejto kancelárii menili New York na svet mrakodrapov, podzemných dráh, vodných tunelov a mostov a jej sa podarilo stať súčasťou tohto skvelého tímu.

Rýchlo napravila Leonovu chybu a potom sa vrátila k svojej práci. Ďalšiu správu o výdavkoch na projekt Duval Springs mala odovzdať už koncom týždňa. Otvorila spis, aby preskúmala výkaz predložený mestom, a pohľad jej padol na podpis naspodku strany.

Alex Duval.

Teraz bol starostom Duval Springs a jeho meno vídala v úradných správach pravidelne, ale pohľad naň ňou zakaždým trochu otriasol. Alexa nevidela celých dvanásť rokov. Keď Bruce zistil, že sa potajomky schádzajú, oboch ich prísne potrestali, no Alexa ľahkomyselnosť a trúfalosť už zjavne prešli. Niežeby pozorne sledovala jeho kariéru, ale k jej pracovným povinnostiam patrilo aj platenie účtov štátu za súdny spor, ktorý Alex viedol proti ich kancelárii. Starostom bol päť rokov a zo škôd, ktoré mu spôsobil Bruce, sa očividne zotavil.

Eloise získala účtovnícku licenciu a darilo sa jej v najžiarivejšom meste na svete. Pôsobila seriózne a úctyhodne. Každé ráno si urobila z ryšavých vlasov elegantný účes a potom si stiahla dolu elegantné sako, aby vyžarovala neochvejnú sebadôveru, vďaka ktorej to dotiahla až sem.

Nebola však takáto vždy. Ako dievča sa zaľúbila do Alexa Duvala tak bláznivo, že by preňho urobila čokoľvek. Keby jej navrhol, aby spolu ušli a pridali sa k Cigánom, bez váhania by súhlasila. Kúpiť si čln a vyplávajú k západu slnka? Ujdu do Paríža a budú bývať v podkrovnom byte ako miestni bohémi? Vášni vo diskutovali o týchto nádherných, nepravdepodobných snoch, ale nakoniec vždy skončili v tráve za starou muštárňou. Bruce mal pravdu. Mladí muži chceli od dievčaťa iba jedno a ona to Alexovi hlúpo darovala, pričom za to nežiadala nič okrem možnosti užívať si jeho pozornosť.

Ale s tým už je koniec. Dnes sa riadi pravidlami a úzkostlivo dbá na slušnosť.

Keď jej sekretárka priniesla poštu, Eloise vyplnila každé tlačivo a dokumenty vložila do príslušných obalov, ktoré zoradila podľa dôležitosti, aby uľahčila ich ďalšie spracovanie.

Posledný dokument v doručenej pošte však obsahoval správu, ktorá jej doslova vyrazila dych. Bol to príkaz od pána Jonesa,

jej nadriadeného. Zvyčajne splnila každú žiadosť, ktorú jej poslal, hneď a bez zbytočných otázok, ale tejto vyhovieť nemohla, rovnako ako nemohla letieť na mesiac. Jej schopnosti mali svoje hranice a končili sa za jej pracovným stolom.

Fletcher Jones bol finančný komisár Štátnej vodnej správy. Aj keď pôsobil povýšenecky, čo u muža v takej vysokej pozícii nikoho neprekvapovalo, pred dvoma týždňami ju presvedčil, aby ho oslovovala krstným menom.

„V tejto kancelárii sú traja ľudia s priezviskom Jones,“ vysvetlil jej. „Keď mi budete hovoriť Fletcher, vyhne sa prípadnému nedorozumeniu.“

Eloise ho neupozornila, že nikomu inému v kancelárii nenavrhol, aby ho oslovoval krstným menom, ale bola by naivná, keby medzi nimi necítila iskrenie. A Eloise nebola naivná od svojich šesťnástich rokov. Cítila, že vždy starostlivo upravený Fletcher jej vážavú náklonnosť opätuje, no nikdy pred ňou neutrúsil nevhodnú poznámku ani na ňu neuprel žiadostivý pohľad. Možno ani on nevedel predkladať romantické návrhy. Malo by sa jej uľaviť, že sa mu v nej podarilo prebudiť pocity, o ktorých si myslela, že ich v sebe dávno zadusila, lebo nechcela zostať navždy sama.

Vstala a narovнала si sako. S Fletcherom nemala dohodnutú schôdzku a jeho sekretárka ju nechala dvadsať minút čakať, kým ju pustila do jeho súkromnej kancelárie.

Keď vstúpila, ani nezdvihol oči od papierov. „Stretnúť sa máme až zajtra popoludní.“

Eloise sa nedala zastrašiť typickým mrazivým privítaním a položila mu lístok, ktorý jej poslal, na pracovný stôl.

„Túto prácu som prijala s tým, že miesto jej výkonu bude na Manhattane.“

„Áno, a teraz je v Duval Springs.“

Na to nemohla pristúpiť. Keby ju požiadal, aby odcestovala do Timbaktu, našla by spôsob, ako by sa tam mohla dostať

a prácu vykonať včas a v súlade s rozpočtom. Ale Duval Springs? Nie. To neprichádzalo do úvahy.

„Prečo ja?“ pokojne sa spýtala. „Máte ďalších desať zamestnancov, ktorí majú s týmto projektom viac skúseností.“

Fletcher konečne zdvihol zrak. Starostlivo učesané blond vlasy a pekné modré oči mu dodávali patricijský výzor, a tak bolo ľahké obdivovať ho.

„Do Duval Springs sa nikomu nechce. Je to vzdialené mesto bez vodovodu a elektriny, jeho obyvatelia sa k cudzím správajú nepriateľsky a pracovné poverenie potrvá štyri mesiace. Dostane ho najnižšie postavený zamestnanec v našej firme a to ste vy.“

Duval Springs práve prehralo päťročnú bitku so štátom. New York potreboval vodu a musel ju privážať zďaleka. Mesto ležalo takmer stopäťdesiat kilometrov na sever od Manhattanu, ale čoskoro ho vymažú z mapy, aby štát mohol údolie zaplaviť a vybudovať v ňom nádrž, ktorá bude zásobovať vodou štyri milióny Newyorčanov.

„Prečo nemôžem ďalej pracovať na účtoch z kancelárie?“ naliehala.

„V záujme fiškálnej zodpovednosti chcem spojiť účtovnícku prácu s oceňovaním nehnuteľností, ktoré sa nedá vykonávať na diaľku.“

Eloise zostala zarazená. „O oceňovaní nehnuteľností nič neviem.“

„Viete počítať?“

Otázka znela tak nezmyselne, že si zaslúžila jedinú odpoveď. Eloise nad ňou zdvihla obočie.

„V tom prípade tú prácu zvládnete,“ vyhlásil Fletcher. „Niektorí ľudia v údolí požadujú za zbúranie svojich domov nereálne vysoké odškodnenie, a tak som vytvoril jednoduchý vzorec, aby som proces ich oceňovania urýchlil.“

Ukázal Eloise dvojstranovú tabuľku, a keď jej opisoval, ako funguje, pocítila k nemu obdiv.

„Kto ten systém navrhol?“ spýtala sa.

„Ja.“

Bol zázračne jednoduchý a taký logický a efektívny, že jej úcta k Fletcherovi ešte vzrástla. Aj keď nehnuteľnosti ešte nikdy neoceňovala, jeho tabuľka zredukovala úlohu na jasné, ľahko pochopiteľné zásady a vzorce zbavili situáciu, ktorá sa mohla kedykoľvek vyhrotiť, aj najmenšieho náznaku sentimentality.

„Páči sa mi spôsob vášho uvažovania,“ pochválila Fletchera. Zatváril sa prekvapene, ale iba na chvíľu.

„Naozaj? Ľuďom väčšinou pripadám strašný.“

„Všetko, čo ste práve povedali, znie celkom logicky. Obdivujem jednoduchosť a racionálnosť vašej tabuľky.“

Eloise sa zdalo, že tvárou sa mu mihla radosť, ale rýchlo sa vrátil k odmeranému správaniu. „To som rád, ale viete ju používať?“

Jej sebadôvera vzrástla. Jednoduché matematické rovnice sa už stihla naučiť naspamäť a hneď mu to aj dokáže. Letmo sa rozhladla po jeho kancelárii, pričom si všimla drevené obloženie stien, usporiadanie okien a spočítala zásuvky. Použiť vzorec a z hlavy urobiť výpočet jej trvalo necelú minútu.

„Hodnota vašej kancelárie bez nábytku a iného hnutel'ného majetku je 435 dolárov.“

Fletcher sa zatváril zarazene. Vstal a rozhladol sa po miestnosti. Nepohol ani brvou, ale nepochybne v duchu počítal. Keď musel na sčítacom stroji vytúkať niekoľko čísel, Eloise horko-ťažko potlačila úsmev.

Napokon sa mu tvárou mihol obdiv. „Poverenie je vaše.“

„Ďakujem, ale musím odmietnuť.“

Fletcher sa oprel v kresle a prekvapene na ňu pozrel.

„Vari ste... lojálna aj voči niekomu inému než voči nám?“

Rozšírila oči, ale zachovala pokojný tón.

„Prečo by som mala byť?“ Je vylúčené, aby vedel o nej a Alexovi.

„Nevyrastali ste náhodou v Duval Springs?“

„Takmer, no nie celkom. Dom, v ktorom som žila, sa nachádzal nad údolím, ale do Duval Springs som nikdy nevkročila.“

S Alexom sa stretávala v opustenom jablňovom sade, v polovici cesty medzi panstvom a dedinou. Tie letá boli čarovné, no teraz jej spomienka na ne spôsobovala iba bolesť a rozpaky. Nasledujúce roky boli veľmi ťažké, ale prežila ich. Jej zranené srdce sa zotavilo a pokrýla ho vrstvou profesionalizmu, no keď sa stretne s Alexom zoči-voči, ten ťažko nadobudnutý lak by mohol popraskať.

„Som účtovníčka,“ pripomenula Fletcherovi. „V našej profesii pracujeme z kancelárie.“

„Všetci ostatní účtovníci príliš úzko spolupracujú s inžiniermi, aby som ich mohol poslať na sever. Ste jediná, ktorú tou prácou môžem poveriť. Eloise, potrebujem vás.“

Tie tri slová ju odzbrojili. Niektoré ženy túžia po bohatstve, kráse alebo popularite. Eloisinou jedinou túžbou bolo, aby ju potrebovali, aj keby to znamenalo, že sa bude musieť znovu stretnúť s Alexom Duvalom. Fletcher ju potreboval a ona nedovolí, aby jej dávny ľubostný románik, ktorý sa skončil pohromou, zabránil v plnení pracovných povinností.

„Pravdaže, v tom prípade pôjdem.“ Len čo tie slová vyhrkla, v duchu sa zachvela.

„Výborne. Prosím, zajtra popoludní prídte spolu s tímom na stretnutie, prediskutujem na ňom logistiku. Mali by ste však ešte vedieť, že tím povedie Claude Fitzgerald, ktorý nemá rád ženy. Pokúste sa s tým nejako vyrovnáť.“

Eloise vstala a nasadila si ľahostajný výraz.

„Zajtra popoludní sa pripojím k tímu.“

Dúfala, že sa jej podarí prežiť nasledujúce štyri mesiace, lebo budú predstavovať najťažšiu skúšku, akú kedy podstúpila.